

Starý muž a loutky

Jirka Šalamoun z Kouřimské ulice měl vždycky rád loutky. Už od dětství měl doma loutkové divadlo. A loutek také spousty. Většinou to byly jen asi osmnáct centimetrů vysoké marionetky, zavěšené na drátě.

Ale dvě z nich ne. Ty byly za nitky zavěšeny na vahadélkách. Byli to: Kašpárek a (to byla Jirkova největší chloubka) velký, zelený drak.

Jirka taky odebíral časopis Loutkář, ve kterém nejdnou otiskli plány jevištěátka, které se Jirka pokoušel napodobit. Poté, co se do tvorby zapojila i teta Tonča, Jirka se sám pustil do výroby nábytečku.

Teta Tonča Cabálková byla totiž vyučená v Mnichově dámskou krejčovou. Dokonce si v Praze otevřela dámský salón. Byla svobodná a k Šalamounovým chodila pravidelně na nedělní obědy. Jirkovi šila na loutky slušivé šatičky, které se dokonce daly měnit.

Jirkova záliba v loutkovém divadle ho provázela kudy chodil. Jednou se na loutky vyptával u pokladny svého oblíbeného starožitnictví, na rohu Celetné ulice. Pokladní mu však připomněla, že soukromé podnikání (včetně obchodu s loutkami) je v rozporu s nařízením. Jednou, když byl Jirka znovu v tom starožitnictví, přistoupil k pokladně nějaký starý muž, a nabízel loutky k prodeji. Ale odmítli ho. Jirka vyběhl z obchodu a u Prašné brány toho muže dostihl. „Pane, promiňte, slyšel jsem, že chcete prodat nějaké loutky. Já bych o to měl zájem.“ To bylo samozřejmě taky proti nařízením, ale ten muž byl rád, že někoho zaujal. Řekl Jirkovi, ať v domluvenou dobu přijde k nim domů, a ať se na ně podívá. Jeho rodina bydlela hned pod pevností Vyšehradu.

Když se Jirka vyšplhal až k jeho domu, jen tak tak popadal dech. Dostalo se mu vřelého přivítání a po krátkém rozhovoru ho ten muž dovedl do obýváku a otevřel kanape. Jirka si své loutky schovával právě do kanape, aby mu je nezabavili. Tak tento muž jich měl plné kanape. A ty loutky – to byl skvost. A některé byly až půl metru dlouhé. To byla krása. Jirka na to vyvaloval oči. „Já si také schovávám

loutky do kanape!“ Starý muž se usmál. „Je to docela oblíbené místo ke schovávání takových věcí.“ „Já jsem si myslel, že jsem jediný široko daleko, koho zajímá loutkové divadlo.“ Jirka se na toho muže podíval a zjistil, že se mu v očích třepotá jiskřička. „Lidé rychle zapomněli na to, jak bylo loutkové divadlo kdysi nezbytné. Ti, kteří zachovají jeho kouzlo, než lidé procitnou – jako jsme třeba já a ty – jsou na světě hodně potřeba.“